

udgør ca. 1 Mill. Kr., er Udgiften til Forsørgelsesvæsenet kun stegen med 2,700,000 Kr. Det kan man sige er den Stigning, der er en Følge af Alderdomsloven. Men samtidig have vi faaet en Ølskat, der indbringer over 6 Mill. Kr. om Aaret, saa deri har Statskassen mere end Kompensation nok for de Penge, den yder, og Befolkningen, som har Adgang til Alderdomsforsørgelse, faar ganske vist denne uden direkte Præmie, men i Virkeligheden ere de Byrder, der her komme til at hvile paa Befolkningen, større for denne Klasse, end hvad der ydes til selve Alderdomsforsørgelsen, selv om vi regne Kommunerens Bidrag med. Paa Grund af denne Lovens historiske Oprindelse, og overhovedet fordi det altid maa være saaledes, at Skattebyrden, navnlig saa længe vi have en indirekte Beskatning, maa hvile paa den arbejdende Del af Befolkningen i højere Grad end paa andre Befolkningsklasser, har den arbejdende Klasse et naturligt Krav paa at erholde Støtte i Alderdommen, uden at denne bør regnes som Fattighjælp, og ogsaa uden at man kræver direkte Tilskud. Denne Alderdomsunderstøttelse burde man naturligst og bedst ordne paa den Maade, at vedkommende erholdt en forud fastsat aarlig Understøttelse, og ikke saaledes som nu, hvor der skal skønnes over, hvorvidt vedkommende skal have noget, og dernæst over, hvor stor Understøttelsen skal være. I den Retning ønske vi den bestaaende Lov ændret, men ikke i den Retning, at den skulde erstattes med en Forsikring. Det er jo udtalt af Ordføreren for dem, som have stillet det Forslag, der er Anledning til det nu her foreliggende Lovforslag, baade her i Salen og uden for denne, at han ønsker og haaber, at man ved en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring skal blive i Stand til at overflødiggøre den nu bestaaende Alderdomsforsørgelseslov. Vi ere af en anden Mening og mene, at Kommissionen ikke alene bør have den Opgave at behandle Spørgsmaalet om en Invaliditets- og Alderdomsforsikring, men ogsaa at behandle Spørgsmaalet om den bestaaende Forsørgelseslovgivning, og jeg kan ikke tro andet, end at dette Tings Flertal maa være enig med Forslagsstillerne deri, allerede af den Grund, at Venstre paa sit Program netop har Spørgsmaalet om en Forbedring af Alderdomsforsørgelsen. Kommissionen bør have en saa vid Opgave, at den er i Stand til at tage det Spørgsmaal op, som Forslagsstillerne have betegnet som Hoved-

sagen, og som Ministeren har accepteret som saadan, nemlig en Undersøgelse baade angaaende Invaliditetsforsikring og en almindelig Alderdomsforsørgelse.

Efter de Udtalelser, der ere faldne ved 2den Behandling, om at slaa sig til Taals med den Ordlyd, Forslaget havde faaet, have vi fundet Opfordring til at stille vore Ændringsforslag, idet vi ere bange for, at man ved at faa Forslaget vedtaget oppe i Landstinget i dets foreliggende Form, vil være afskaaren fra at faa muliggjort det Ønske, der maaske findes hos Medlemmerne, maaske ogsaa hos den ærede Minister, om at Kommissionen ogsaa skulde beskæftige sig med en Forbedring af Alderdomsforsørgelsen. Vi synes, at selv Mindretal i Kommissionen med Rette vil kunne hævde, at Opgaven er blot og præcist bestemt i § 1 første Stykke til kun at være en Undersøgelse angaaende Spørgsmaalet om en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Hvad der ligger uden for dette, er et Ønske, man kan have, men ikke nogen Pligt for Kommissionen, og derfor kan man let finde Anledning til at skyde det fra sig. Dette forhindres ved vort Ændringsforslag.

Til Slutning skal jeg endnu kun bemærke, at naar det ærede Medlem for Brønderslev forleden Dag udtalte, at Socialdemokraterne syntes at ville Krig paa denne Sag, saa er det ingenlunde rigtigt. Vi ønske kun, hvad der fremgaar af vore Udtalelser og vort Forslag, vi ønske kun at give Kommissionen den Opgave at beskæftige sig med de her omtalte Spørgsmaal. Men naar vi have rejst denne Sag saa stærkt og stillet Ændringsforslag, er det, fordi vi ere bange for, at der er Kræfter i Bevægelse, som ønske at komme bort fra det bestaaende Princip i vor Alderdomsforsørgelseslov, og selv om vi ere tilbøjelige til at tro, at ikke nær alle i denne Sal dele den Opfattelse, er det dog muligt, at disse noget skjulte Kræfter ville, naar Kommissionens Opgave bliver begrænset til en almindelig Invaliditets- og Alderdomsforsikring, føle det som sin Opgave at lave noget, ved Hjælp af hvilket man kan komme bort fra den bestaaende Lovgivning og dens Princip. Det er det, vi ville forhindre. I 1891 forøgedes man Befolkningens Skattebyrde ganske betydeligt og sagde: til Gengæld skulde I faa løst et af de store Samfundsspørgsmaal, som har staaet paa Dagsordenen længe, og saa fik vi Loven af 9. April 1891. Nu synes vi, det er ganske urigtigt at komme bort fra dette, og vi føle os forpligtede til,